

Comença la Quaresma de 2015

El proper dia 18 de febrer és Dimecres de Cendra, amb què comença el temps de Quaresma. Com diu el *Catecisme de l'Església Catòlica*, «l'Església s'uneix cada any, durant els quaranta dies de la Quaresma, al misteri de Jesús al desert» (n. 540). Durant aquest temps fort de la pràctica penitencial es recomanen sobretot la pregària, el dejuni i l'almoïna. També la recepció del sagrament de la penitència o de la reconciliació amb Déu i amb els germans. Tot orientat a la propera celebració de la Pasqua de Resurrecció.

GLOSSA

Petició confiada i joiosa lloança

Un matrimoni que aviat celebrarà cinquanta anys de casat pregava cada nit amb els fills quan aquests eren infants i adolescents. Les pregàries espontànies acabaven sempre amb un parenostre. Els fills s'han fet grans, ja no són a casa, i han creat les seves pròpies famílies. El pare i la mare resten a la llar familiar i cada nit segueixen fent una estona de pregària que comença amb el parenostre; després, un seguit d'intencions a cadascuna de les quals afegeixen una avemària, demanant a Maria que, amb el seu amor de mare, en sigui intercessora. Posen davant Déu la seva senzillera pregària pel papa Francesc, perquè el Pare de tots l'ajudi en el seu servei a l'Església, poble de Déu; per ells dos, perquè l'amor que els uneix segueixi ben viu; per les disset persones que integren la seva família —els matrimonis dels fills i els néts—, perquè es mantinguin units i fidels al seguiment de Jesús; per tots els qui pateixen i passen dificultats de tot tipus, perquè l'amor i la misericòrdia de Déu es faci present a les seves vides, també l'ajuda i la solidaritat de les altres persones; per la pau al món entre les

persones, els pobles, les diferents religions i les diverses maneres de pensar; pel país, per la bona convivència entre els ciutadans i perquè els governants tinguin una especial preocupació pels més desfavorits. Així fan cada dia, en essència, amb les variacions que el moment demana o aconsella. Durant el temps de Nadal i fins a la Candelera, han fet la pregària davant el pessebre, espai familiar que ha aplegat petits i grans de la família tots aquests dies.

Són i se senten pares i avis. El trobament amb Jesús ha donat sentit a les seves vides. Consideren la pregària com un camí que apropa a Ell. En volen continuar donant testimoni als fills i néts per ajudar-los en el seu caminar per la vida. «Viviu tots units, tingueu els mateixos sentiments, estimeu els germans, si-gueu afectuosos i humils» (1Pe 3,8). Saben que tot és en mans de Déu, el seu reconeixement en la pregària és petició confiada i joiosa lloança. «Que el Senyor confirmi cada dia l'amor que em té. I cada nit entonaré el meu cant, faré una pregària al Déu que m'és vida» (Sl 42,9).

Enric Puig Jofra, SJ

RESSÒ DE LA PARAULA

Emergència educativa (I)

En el si de la nostra Església hem sentit la veu, més aviat el clam, nascut en la mateixa realitat dels nostres fills, infants i joves, cridant-nos a posar tots els nostres esforços en l'educació.

Només la inconsciència ofega aquest crit. Lamentablement en els estudis sociològics, no hi figura el problema educatiu entre les preocupacions avui sentides com a més urgents per la societat. Tan sols les mirades intel·ligents s'adonen de la seva gravetat i profunditat, quan analitzen fets com la violència, la marginació juvenil, la desmotivació, el buit de la civilització europea, la fugida a fonamentalismes, l'individualisme, la manca d'ideals...

Fa quinze dies celebràvem els dos-cents anys del naixement de sant Joan Bosco. Si alguna cosa ha de quedar en nosaltres del seu testimoniatge, és aquella sensibilitat, aquella generositat, aquell «sentir com Jesucrist» que el va fer capaç de veure's totalment afectat i implicat en el repte de l'educació dels joves. ¿Qui, entre els cristians, s'atreveria a dir avui: «Això de l'educació no va amb mi, està fora de les meves possibilitats, que ho solucionin els qui poden, saben i "cobren" per fer-ho»?

En la diòcesi promovem el que anomenem «l'itinerari educatiu». Respon al compromís d'afrontar honradament una contradicció que vivim cada dia. D'una banda, constatem els problemes dels nostres joves i, especialment, la ruptura que mostren respecte de la fe i la cultura que a nosaltres ens sustenta i dóna sentit. D'una altra, mirem l'estadística corresponent a un any de vida diocesana: 3.894 nens que són batejats i se suposa que creixen en famílies cristianes, els 3.079 que passen per les nostres catequesis de Primera Comunió, els 25.769 alumnes en escoles catòliques en la Diòcesi, els 15.361 alumnes matriculats en l'assignatura de Religió de Primària i Secundària en escoles estatals, els 333 adolescents que són confirmats i els qui formen part de grups educatius parroquials, com scouts, «esplais», moviments cristians, etc. Què passa? Estem convençuts que tot ha de ser així, tal com les dades i els fets ens mostren? ¿Creiem que som impotents enfront d'altres instàncies que realment eduquen els nostres fills, com ara la televisió, les xarxes socials, les ideologies, les polítiques, els interessos econòmics, etc.?

Fa quatre anys el papa Benet XVI felicitava la Conferència Episcopal Italiana per haver triat com a objectiu central del seu Pla d'acció per a la propera dècada «atendre l'emergència educativa». Va convidar tots a anar fins a les arrels profundes d'aquesta emergència per trobar també les respostes adequades a aquest desafiament. L'any passat la Comissió Pontifícia per a Amèrica Llatina va assumir el mateix repte, aplicat a les circumstàncies concretes d'aquell continent.

En l'àmbit escolar se succeeixen les reformes i els plans educatius dels diferents governs. Es fan anàlisis simplistes i superficials, com aquells que pretenen solucionar-ho tot amb més recursos materials o facilitant l'accés dels joves al treball. Són mesures certes bones i necessàries, però molt parcials i curtes, i a més distreuen l'atenció sobre els problemes reals.

Si ens quedéssim aquí, traïríem una dimensió essencial del nostre ser Església. L'Església és essencialment educadora i exerceix aquesta missió a la família, a la parròquia i a l'escola; també indirectament en l'àmbit de la cultura, dels mitjans de comunicació i de tota tasca evangelitzadora. Ningú no podrà restar aliè a aquest repte: el nostre amor cap als joves d'avui, i cap a les generacions futures, ens ho prohibirien.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ENTREVISTA

LLUM DELÀS

L'alegria de la fe

La religiosa del Sagrat Cor i psicòloga Llum Delàs assegura que hi ha un abans i un després de l'*Evangelii Gaudium*. La novetat d'aquesta exhortació, com a estil de transmetre i comunicar la fe, és «l'alegria, que brolla del cor quan aquest es deixa amarrar de l'amor de Déu que rebem gratuïtament cada dia si ens deixem treballar i acollir per Ell en el silenci i en l'escolta de la seva Paraula, Jesús».

Què està canviant el papa Francesc quant a la transmissió de la fe?

Els canvis es fan entre tots. Ell orienta a deixar de banda les transmissions avorrides, fetes de normes, lleis i doctrines proselitistes per a impulsar una catequesi de proposició, d'invitació a ser feliç i fer feliços els altres, de buscar companys de camí per mostrar al món que passar per aquesta vida fent el bé transforma la realitat i la mateixa religió. Una religió feta de rigideses allunya; feta d'amor més fort que la mort uneix, pacífica, contagia.

Tenim la teoria clara, però aplicar-la és el que costa...

La conversió de la nostra pròpia vida i la conversió de les comunitats que seguim Jesús és sempre difícil. Estem pagats de nosaltres mateixos. Tendim a pensar que són els altres els qui s'han de convertir. Ens costa perquè, en comptes de mirar-lo a Ell, ens acontentem amb seguir línies de pensament amb les quals estem d'acord.

Per què la crisi és una oportunitat evangelitzadora?

Perquè és una greu dificultat per a moltes persones properes. Estem preocupats i ocupats a tornar a donar sortida a persones i famílies que han caigut en un clot i no saben sortir a la superfície o no poden. Evangelitzar és escoltar aquesta realitat; amb amor, amb comprensió, donant la mà i procurant poder dir aquell «aixeca't i camina» de Jesús amb fets compromesos.

Oscar Bardají i Martín

PREGÀRIES DE LA M. TERESA

Pels exclosos

Senyor misericordiós, tu m'has concedit el coratge de sentir que tens necessitat de mi, dóna'm també la força d'estimar els exclosos tant com tu m'estimes i tens necessitat de mi.

Senyor, tu saps que ser exclòs significa ser el més pobre entre els pobres.

Fes que esdevinguem tots rics en el teu Regne a la terra, sabent que tu tens necessitat de nosaltres, i que nosaltres tenim necessitat els uns dels altres.

El teu amor, la teva misericòrdia i la teva presència són els tresors més grans en la meua vida. Amén.

Mare Teresa de Calcuta

SER PADRES

Educar a los hijos con una nueva relación

De entrada, quiero puntualizarle bien clara esta premisa: siempre que surge una nueva persona en la vida de un progenitor, se suelen producir cambios radicales en la relación que este mantenía con los

hijos. No se trata de que un padre deje de lado a los críos, pero sí que compruebo que se produce un relajamiento en el ámbito de los afectos (aunque puede ser temporalmente), ya que ahora se vuelcan preferentemente en la nueva pareja.

«Desde que papá sale con María José, su nueva novia, las cosas ya no son iguales entre nosotros. Le noto distante y tenso. Ya no está pendiente de mí como lo estaba antes, cuando me decía que era la *niña de sus ojos*. Ahora sólo está pendiente de ella.» (Añoranza de una niña de ocho años)

«No puedo tolerar las caricias y besos que le da mi padre a su novia, porque nunca vi que se los diera a mi madre.» (Confesión de una niña de diez años, celosa de la nueva relación de su padre)

Aquí es donde se demuestra si los padres están realmente pendientes de la educación y de la estabilidad emocional de sus hijos. Muchos niños se hacen un lío, porque están muy atentos a las relaciones afectivas y sexuales de sus padres. Si la cosa «va en serio», consejo comunicárselo al niño o niños. Otra cuestión peliaguda es la semántica a emplear. Evitemos los *amores mercuriales*, que se unen y desunen como las bolitas de mercurio salidas de un termómetro roto y pueden llevar de cráneo a los hijos, y a nosotros también.

Dr. Paulino Castells

(*Creer con padres separados*, Plataforma Editorial)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Un tres en uno para la Cuaresma

¿Nos oxidamos? ¿Quizás se nos oxida el corazón? ¿Cogemos algunas manías o bien la inercia de una voluntad menos recta o tal vez un exceso de mirarnos en el espejo de nuestro propio yo...? No nos iría mal un buen lubricante, un *tres en uno* que nos retorne la agilidad en nuestro camino.

Oración, ayuno y limosna, tres soluciones en una, que se nos propondrán desde el próximo Miércoles de Ceniza. Tres medios convertidos en una sola cosa: «Oración, ayuno, misericordia son una cosa sola, y reciben vida la una de la otra. El ayuno es el alma de la oración y la misericordia es la vida del ayuno.» (San Pedro Crisólogo)

En las palabras del profeta —«Convertíos a mí de todo corazón» (Joel 2,12)— encontramos nuestro centro: Jesucristo es nuestro modelo. Tres cosas unificadas en una, en Él y en nuestros hermanos. Nuestro corazón convertido sea de alguna manera «el amor en el corazón de la Iglesia» (Papa Francisco, Manila, 16 de enero de 2015).

Para conseguirlo, el Papa nos pide: «Fortaleced vuestros corazones». Ilusionados, acojamos la gracia reconciliadora del Señor. Él es nuestra fuerza. Como hizo María, nuestra alegría sea acoger la Palabra del Señor.

Hna. M. de los Angeles Maeso Escudero
Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

16. ■ Dilluns (litúrgia hores: 2a setm.) [Gn 4,1-15.25 / SI 49 / Mc 8,11-13]. Sant Onèsim, bisbe; santa Juliana, vg. i mr.; sant Honest; beat Joan de Sant Domènec, mr.; beat Simó de Càscia, prev. agustinià.

17. ■ Dimarts [Gn 6,5-8;7,1-5.10 / SI 28 / Mc 8,14-21]. Sant Aleix Falconieri (†1310) i els altres 6 florentins fund. Servents de Maria o servites (1304, OSM). Sant Ròmul, mr. (302); sant Silví, bisbe.

Comença el temps de Quaresma

18. ■ Dimecres de Cendra [Jl 2,12-18 / SI 50 / 2Co 5,20-6,2 / Mt 6,1-6.16-18]. Sant Simeó, bisbe de Jerusalem, parent de Jesús; sant Eladi (†632), bisbe de Toledo; santa Bernadeta Soubirous (†1879), vg., vident de Lourdes; beat Joan de Fièsola (fra Angèlic), prev. dominicà, pintor; beat Francesc de Regis Clé, prev. paül i mr.

19. ■ Dijous [Dt 30,15-20 / SI 1 / Lc 9,22-25]. Sant Gabí, prev. i mr. (296); sant Conrad de Piacenza, ermità; sant Jordi, monjo; beat Àlvar de Còrdova, prev. dominicà; beata Elisabet Picenardi, vg. servita.

20. ■ Divendres [Is 58,1-9a / SI 50 / Mt 9,14-15]. Sants Nemesi i Potami, mrs.; sant Eleuteri (s. v), bisbe; santa Amada, rel.; beat Maurici Proeta, agustinià, de Castelló d'Empúries; beats Francesc i Jacinta Marto (Fàtima).

21. ■ Dissabte [Is 58,9b-14 / SI 85 / Lc 5,27-32]. Sant Pere Damià (1007-1072), bisbe d'Òstia i doctor de l'Església, cardenal; sant Claudi, mr.; sant Dositeu, monjo. Festa de la Misteriosa Llum de Manresa.

22. ■ † Diumenge vinent, I de Quaresma (lit. hores: 1a setm.) [Gn 9,8-15 / SI 24 / 1Pe 3,18-22 / Mc 1,12-15]. La Càtedra de sant Pere, apòstol, celebrada a Roma des del s. iv. Santa Margarida de Cortona, religiosa; santa Elionor o Leonor, reina d'Anglaterra.

DIUMENGE VI DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre del Levític (Lv 13,1-2.45-46)

El Senyor digué a Moisès i a Aharon:

«Si algú té a la pell una inflor, crostes o erupcions que facin tèmmer el mal de la lepra, serà portat al sacerdot Aharon o a un dels seus fills sacerdots.

»Els qui pateixen del mal de la lepra han d'anar escabellats, amb els vestits esquinçats, tapats fins a la boca, i han de cridar: "Impur, impur!" Mentre el mal persisteixi, són impurs, i han de viure sols, fora del campament.»

▶ Salm responsorial (31)

R. *En vós he trobat el meu recer, vós em guardeu del perill.*

Feliç el qui ha estat absolt de la falta / i ha vist sepultat el seu pecat. / Feliç l'home a qui el Senyor no té en compte la culpa, / i dintre seu ja no manté l'engany. R.

M'he decidit a reconèixer la falta, / no us he amagat més el meu pecat. / Tan bon punt m'ho he proposat, Senyor, / m'heu perdonat la culpa comesa. R.

Alegreu-vos, justos, celebren el Senyor; / homes rectes, aclameu-lo. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 10,31-11,1)

Germans, quan mengueu o begueu, o feu alguna altra cosa, feu-ho tot a glòria de Déu. No sigueu mai ocasió d'escàndol, ni per als jueus, ni per als grecs, ni per a l'Església de Déu, tal com faig jo, que en tot procuro d'adaptar-me a tots, i no busco allò que em convé a mi, sinó allò que convé als altres, perquè se salvin. Seguiu el meu exemple, tal com jo segueixo el de Crist.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 1,40-45)

En aquell temps, es presenta a Jesús un leprós, s'agenolla i li diu, suplicant-lo: «Si voleu, em podeu purificar». Jesús, compadit, el tocà amb la mà i digué: «Sí que ho vull: queda pur». A l'instant la lepra desaparegué i quedà pur. Tot seguit Jesús el va fer marxar, després de recomanar-li seriosament de no dir-ho a ningú, sinó d'anar a fer-se examinar pel sacerdot, oferir per la seva purificació el que Moisès havia ordenat, i certificar així que ja era pur. Però ell, així que se n'anà, començà a proclamar-ho davant la gent i de fer-ho conèixer pertot arreu, tant, que Jesús ja no podia entrar manifestament als pobles, i havia de quedar-se a fora, en llocs despoblats. Però la gent venia a trobar-lo de tot arreu.

▶ Lectura del libro del Levítico (Lv 13,1-2.45-46)

El Señor dijo a Moisés y a Aarón: «Cuando alguno tenga una inflamación, una erupción o una mancha en la piel, y se le produzca la lepra, será llevado ante Aarón, el sacerdote, o cualquiera de sus hijos sacerdotes. Se trata de un hombre con lepra: es impuro. El sacerdote lo declarará impuro de lepra en la cabeza. El que haya sido declarado enfermo de lepra andará harapiento y despeinado, con la barba tapada y gritando: "¡Impuro, impuro!" Mientras le dure la afección, seguirá impuro; vivirá solo y tendrá su morada fuera del campamento.»

▶ Salmo responsorial (31)

R. *Tú eres mi refugio, me rodeas de cantos de liberación.*

Dichoso el que está absuelto de su culpa, / a quien le han sepultado su pecado; / dichoso el hombre a quien el Señor / no le apunta el delito. R.

Había pecado, lo reconocí, / no te encubrí mi delito; / propuse: «Confesaré al Señor mi culpa» / y tú perdonaste mi culpa y mi pecado. R.

Alegraos, justos, y gozad con el Señor; / aclamadlo, los de corazón sincero. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Co 10,31-11,1)

Hermanos: Cuando comáis o bebáis o hagáis cualquier otra cosa, hacedlo todo para gloria de Dios. No deis motivo de escándalo a los judíos, ni a los griegos, ni a la Iglesia de Dios, como yo, por mi parte, procuro contentar en todo a todos, no buscando mi propio bien, sino el de la mayoría, para que se salven. Seguid mi ejemplo, como yo sigo el de Cristo.

▶ Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 1,40-45)

En aquel tiempo, se acercó a Jesús un leproso, suplicándole de rodillas:

«Si quieres, puedes limpiarme.» Sintiéndolo lástima, extendió la mano y lo tocó, diciendo: «Quiero: queda limpio.» La lepra se le quitó inmediatamente, y quedó limpio. Él lo despidió, encargándole severamente: «No se lo digas a nadie; pero, para que conste, ve a presentarte al sacerdote y ofrece por tu purificación lo que mandó Moisés.» Pero, cuando se fue, empezó a divulgar el hecho con grandes ponderaciones, de modo que Jesús ya no podía entrar abiertamente en ningún pueblo; se quedaba fuera, en descampado; y aun así acudían a él de todas partes.

Jesús guareix un leprós. Pintura de Nicolás Florentino (s. xv), Catedral Vella, Salamanca

COMENTARI

Marginat per la lepra

No podem admetre que una persona siguiu discriminada i marginada pel fet de tenir la sida, l'ebola o la lepra. Fóra tenir el cor endurit. Després de la intensa jornada de Cafarnaüm, narrada en els evangelis dels darrers diumenges, Jesús es troba de cara amb un leprós que, agenollat, li prega: «Si vols em pots purificar». Cap indicació de lloc en aquest cas. La gentada sembla haver desaparegut de cop i volta. És clar que Marc s'ha volgut fixar només en el cara a cara entre Jesús i aquest malalt anònim, en representació de tots els altres d'arreu del món. El leprós, segons la llei de l'Antic Testament i cultures del voltant, era segregat, sepa-

rat del contacte amb els altres. El malalt de lepra era considerat fora de l'àrea de la salvació, un excomunicat, una mena de cadàver ambulat. La lepra constituïa un símbol que provocava pors i tabús. Cal comprendre el drama humà i religiós de l'evangeli d'aquest diumenge, que es deuria preguntar: «Per què a mi, Senyor?» Alhora colpeix l'originalitat i la força provocativa del gest que ha fet Jesús. El leprós de l'evangeli desafia la segregació en què havia de viure, va amb fe davant Jesús que, compadit, el tocà amb la mà i li diu: «Queda pur». Qui tocava un leprós quedava contaminat per la lepra. Jesús, en canvi, toca el leprós i el torna pur. Després l'envia al sacerdot perquè el torni a inscriure en el context social. Un cop pur

podrà viure lliurement enmig de la societat davant Déu. La joia de la guarició fa que escampi arreu que ha estat guarit de la seva malaltia.

Crist ha vingut a instaurar un nou comportament, ple de misericòrdia, envers el sofriment de l'home, especialment dels més marginats. Guarint el leprós, Jesús es revela com aquell en el qual Déu es fa pròxim del pròxim: pròxim de tots els homes, també d'aquells que són exclosos i marginats. Jesús és una proximitat que supera totes les distàncies; s'ha fet un de nosaltres i ha suprimit les barreres aixecades pel nostre egoisme. I ens ensenya a actuar com ell.

Ignasi Ricart, claretià

CRÒNICA

Bicentenari de sant Joan Bosco a Sant Boi de Llobregat. L'acte central d'aquest aniversari va tenir lloc dissabte 31 de gener, a la parròquia de Maria Auxiliadora. El bisbe Agustí Cortés va presidir la celebració de l'Eucaristia, que va comptar amb una nombrosa assistència de la Família Salesiana. Al moment de les ofrenes cada un dels àmbits de la presència salesiana va poder presentar, simbolitzada amb una flor, tota la vida que són capaços de fer créixer arreu. L'acte va finalitzar amb un moment de convivència i celebració festiva.

Jornada Mundial de la Vida Consagrada i del moviment Vida Creixent. Va celebrar-se dilluns dia 2 de febrer, amb una Eucaristia a la Catedral de Sant Llorenç, a les 19 h, presidida pel bisbe Agustí. En aquesta diada l'Església fa memòria del dia que Jesús, per mitjà de Maria i de Josep, presentat al Temple de Jerusalem, va sotmetre la seva vida al Pare; de la mateixa manera en aquest dia els consagrats i consagrades renouen l'ofrena de si mateixos a Déu per a la salvació del món. En aquesta celebració també es va donar gràcies per

NOTÍCIES DE L'ESGLÉSIA DIOCESANA

Pregària ecumènica. Divendres 23 de gener, a les 19 h, a la Catedral de Sant Feliu de Llobregat, es va celebrar la trobada ecumènica, dins de la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians. La celebració va estar presidida pel bisbe Agustí Cortés, al costat de les diferents confessions cristianes: la Sra. Joana Ortega Raya, delegada d'Ecumenisme de l'Església Evangèlica de Catalunya; la Sra. Manuela Fuentes, vídua del pastor Enric Capó; el pastor Felip Carmona i el P. diaca José Santos de l'Església Ortodoxa Patriarcat de Sèrbia. Després de la celebració, el bisbe Agustí va convidar a la Casa de l'Església a aquests representants a un refrigeri. Va ser un temps de reflexió, diàleg i d'intercanvi mutu, que enriqué possibilitats de relacions conjuntes durant la resta de l'any, amb el desig d'avançar tots junts en el camí de la reconciliació.

la presència en el nostre bisbat del moviment Vida Creixent, que com els religiosos i religioses també tenen la Festa de la Presentació del Senyor com a gran Jornada, tot recordant l'ancià Simeó i la profetessa Anna.

AGENDA

Recés de Quaresma per a joves. 22 de febrer, de les 17 a les 20 h, a la Casa de l'Església, per a joves a partir de 3r d'ESO. Una manera de començar amb bon peu aquest temps litúrgic, camí de la Pasqua. Amb la presència de Montse Puiggròs Llavínés, d'Esplugues de Llobregat.

Xerrada sobre la discapacitat intel·lectual, des de l'Evangelí. 20 de febrer, a les 21 h, a la rectoria de la parròquia de Sant Pere de Gavà, or-

ganitzada per la Delegació d'Ecumenisme i de Relacions Interreligioses. La impartirà el Dr. Germán López-Cortacans, de la Unitat Recerca Atenció Primària Reus-Tarragona, amb el títol «Vosaltres sou membres de la família de Déu». Davant la discapacitat, física i/o mental, la nostra societat adopta sovint una actitud d'indiferència i rebuig. És necessària una reflexió bíblica i teològica sobre la discapacitat, per tal de poder construir comunitats on la relació fraternal estigui per sobre de qualsevol tipus de diferència.

ESPIRITUALITAT

Recés a la Casa de Betània. 15 de març. Obert a tothom. Predicarà el P. Francesc Sánchez, ofm cap. Més informació: Maria Eva Manonellas, Casa de Betània, c/ Bonavista, 37 - Tel. 933 751 102 - Cornellà de Llobregat.

CATEDRAL

Comença la Quaresma 2015.
Dimecres de Cendra: 18 de febrer, a les 20 h, Eucaristia presidida pel bisbe Agustí.
1r diumenge de Quaresma: Dissabte 21 de febrer, a les 20 h, l'Eucaristia dominical anticipada serà presidida pel bisbe Agustí. Durant la celebració tindrà lloc el ritu de l'elecció dels catecúmens que s'estan preparant per a rebre els sagraments de la iniciació cristiana en el temps pasqual.

ECO DE LA PALABRA

Emergencia educativa (I)

En el seno de nuestra Iglesia hemos sentido la voz, más bien el grito, nacido en la misma realidad de nuestros hijos, niños y jóvenes, llamándonos a poner todos nuestros esfuerzos en la educación.

Sólo la inconsciencia ahoga este grito. Lamentablemente en los estudios sociológicos, no figura el problema educativo entre las preocupaciones hoy sentidas como más urgentes por la sociedad. Únicamente las miradas inteligentes caen en la cuenta de su gravedad y profundidad, cuando analizan hechos como la violencia, la marginación juvenil, la desmotivación, el vacío de la civilización europea, la huida a fundamentalismos, el individualismo, la falta de ideales...

Hace quince días celebrábamos los doscientos años del nacimiento de san Juan Bosco. Si algo ha de quedar en nosotros de su testimonio, es aquella sensibilidad, aquella generosidad, aquel «sentir como Jesucristo» que le hizo capaz de verse totalmente afectado e implicado en el reto de la educación de los jóvenes. ¿Quién, entre los cristianos, se atrevería a decir hoy: «Eso de la educación no va conmigo, está fuera de mis posibilidades, que lo solucionen quienes pueden, saben y «cobran» para ello»?

En la diócesis promovemos lo que llamamos el «Itinerario educativo». Responde al compromiso

de afrontar honradamente una contradicción que vivimos cada día. Por un lado, constatamos los problemas de nuestros jóvenes y, especialmente, la ruptura que muestran respecto de la fe y la cultura que a nosotros sustenta y da sentido. Por otro, miramos la estadística correspondiente a un año de vida diocesana: 3.894 niños que son bautizados y se supone que crecen en familias cristianas, los 3.079 que pasan por nuestras catequesis de Primera Comunión, los 25.769 alumnos en escuelas católicas en la Diócesis, los 15.361 alumnos matriculados en la asignatura de Religión de Primaria y Secundaria en escuelas estatales, los 333 adolescentes que son confirmados y los que forman parte de grupos educativos parroquiales, como scouts, «esplais», movimientos cristianos, etc. ¿Qué ocurre? ¿Estamos convencidos de que todo ha de ser así, tal como los datos y los hechos nos muestran?, ¿creemos que somos impotentes frente a otras instancias que realmente educan a nuestros hijos, como la televisión, las redes sociales, las ideologías, las políticas, los intereses económicos, etc.?

Hace cuatro años el papa Benedicto XVI felicitaba a la Conferencia Episcopal Italiana por haber elegido como objetivo central de su Plan de acción para la próxima década «atender a la emer-

gencia educativa». Invitó a todos a ir hasta las raíces profundas de esta emergencia para encontrar también las respuestas adecuadas a este desafío. El año pasado la Comisión Pontificia para América Latina asumió el mismo desafío, aplicado a las circunstancias concretas de aquel continente.

En el ámbito escolar se suceden las reformas y los planes educativos de los distintos gobiernos. Se hacen análisis simplistas y superficiales, como aquellos que pretenden solucionar todo con más recursos materiales o facilitando el acceso de los jóvenes al trabajo. Son medidas ciertamente buenas y necesarias, pero muy parciales y cortas, y distraen la atención de los problemas reales.

Si nos quedáramos ahí, traicionaríamos una dimensión esencial de nuestro ser Iglesia. La Iglesia es esencialmente educadora y desempeña esta misión en la familia, en la parroquia y la escuela; también indirectamente en el ámbito de la cultura, de los medios de comunicación y de toda tarea evangelizadora. Nadie podrá quedar ajeno a este reto: nuestro amor hacia los jóvenes de hoy, y hacia las generaciones futuras, nos lo prohibirían.

† Agustí Cortés Soriano
 Obispo de Sant Feliu de Llobregat